

købet af Varer oppe i Grønland, og fremdeles ud fra den Betragtning, at der maatte levnes den Mand, som blev sat i Spidsen for Handelen, nogen Tid til, at han dels ved at rejse til Grønland og dels ved at forhandle med den administrerende Direktør o. s. v. kunde sætte sig ind i Sagen. Derfor mente man, det var nødvendigt, indtil videre i 3 Aar, at henlægge Handelen i Grønland og Besejlingen under Administrationen. Det var det, der skete. Disse 3 Aar udløbe nu om knap 2 Maaneder. Der har i indeværende Vinter været ført Forhandlinger om den endelige Adskillelse, som altsaa i Henhold til Lovens § 3 skal finde Sted. De to Inspektører fra Grønland vare kaldte herved, inden jeg traadte til, og Handelschefen, Direktøren for Grønland, de 2 Inspektører, Indenrigsministeriets Embedsmænd og jeg selv have i Vinter ført Forhandling om den endelige Ordning af den fuldstændige Adskillelse af Administrationen og Handelen. Der vil paa dette Omraade i Virkeligheden ikke ske nogen Forandring ved Gennemførelsen af dette Forslag.

Det turde være en Selvfølge, at hvis Forslaget bliver gennemført, maa der ogsaa for Kommissarius være nogen Lejlighed til at sætte sig ind i de reglementariske Bestemmelser, som maatte være at knytte til den endelige Adskillelse mellem Handelen og Administrationen, og det er en Selvfølge, at selve Eksistensen af en Kommissarius og den Myndighed, Loven maatte tillægge ham, navnlig i Grønland, ogsaa maa faa Udtryk i de reglementariske Bestemmelser, der maa knyttes til den endelige Adskillelse mellem Handelen og Administrationen. Om det lykkes at faa alt dette i Orden, inden de knap 2 Maaneder ere til Ende, har jeg anset for usikkert. Der kommer ingen anden Udskyden end den, der bliver en Følge af, at man maaske ikke bliver færdig med Forhandlingerne, inden de 2 Maaneder ere gaaede. Men selvfølgelig skulle de være færdige, inden Kommissarius rejser, da han ikke kan høste Erfaringer paa det Omraade, hvis den endelige Adskillelse af Handelen og Administrationen ikke er traadt i Kraft, naar han kommer til Grønland. Jeg kan ikke se, at der sker nogen Udskydelse af noget som helst af det, der i Øjeblikket i Hen-

hold til Loven er tænkt at skulle iværksættes.

Den politiske Side af Sagen, som jeg for Resten ikke forstod noget andet af, end at det ærede Medlem sagde, at Lovforslaget var politisk uforsvarligt, skal jeg helt lade ligge. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgekreds (P. Munch) førte et, synes jeg, ret unødvendigt Forsvar for sin Stilling som Indenrigsminister til det grønlandske Spørgsmaal. Der er, mig bekendt, ikke rettet noget Angreb paa ham, i hvert Fald ikke her i Salen; jeg har ikke rettet noget saadant Angreb imod ham og agter heller ikke at angribe ham angaaende dette Spørgsmaal for den Tid, han var Minister. Om det ærede Medlem har følt, at hans Stilling alligevel har trængt til et Forsvar, da der nu blev givet ham Lejlighed dertil, er en Sag for sig. Det ærede Medlem sagde, at han havde ikke noget imod at tage en Diskussion op om de kgl. Anordninger, som det ærede Medlems Navn stod under. Det har jeg heller ikke, men hvorfor skulde vi dog tage en Diskussion op om dem. Jeg har ikke angrebet dem og agter heller ikke at gøre det. Der kan være Ting deri, som maaske kunde være ordnede anderledes, de kunde maaske have været af noget mindre Omfang o. s. v., men det har ikke afgørende Betydning nu.

Efter at have ført dette Forsvar for sin Stilling som Indenrigsminister gik det ærede Medlem over til at tale om selve det foreliggende Forslag, og jeg skal ikke nægte, at den Stilling, det ærede Medlem indtog, forbavtede mig noget. Det ærede Medlem sagde, at han var enig i, at det var rigtigt at sende ikke en Kommission, men en Kommissarius til Grønland, og for saa vidt billiger det ærede Medlem altsaa Lovforslaget. Men saa gjorde det ærede Medlem en Sidebemærkning — saaledes forstod jeg, det var —, idet han sagde, at Regeringen havde Ansvaret for, hvem den Mand blev, der skulde sendes op til Grønland, det hele afgang i Virkeligheden af, om man fandt den rette Mand. Det kan jeg være enig med det ærede Medlem i. Det ærede Medlem vilde i øvrigt ikke derom sige andet, end at hvis man udnævnte den Mand, der havde været saa megen Tale om, vilde det vække pinlig Opmærk-